

ΑΧΜΕΤ
ΟΥΜΙΤ

η πύλη
του δερβίση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΜΗΗΜΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ

ΑΧΜΕΤ
ΟΥΜΙΤ

η πύλη του δερβίση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΑ

Θάνος Ζαράγκαλης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Η έκδοση του βιβλίου αυτού πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού της Τουρκίας στο πλαίσιο του προγράμματος TEDA.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 294

Αχμέτ Ουμίτ, *Η πύλη του δερβίση*

Ahmet Ümit, *Bab-ı Esrar*

Μετάφραση: Θάνος Ζαράγκαλης

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια - Διόρθωση: Μάριος Παρθένης-Γαρδίκης

Σελιδοποίηση: Κατερίνα Σταματοπούλου

Φιλμ - Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Ahmet Ümit, 2008

Copyright© Kalem Lit. Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2012

Πρώτη έκδοση στην τουρκική γλώσσα από τις εκδόσεις Everest, 2008

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Δεκέμβριος 2013

KET 8327 – ΚΕΠ 918/13

ISBN 978-960-16-5137-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665 - ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ. ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στους αγαπητούς Ζεϊνέπ
και Μεχμέτ Αλή Μπασαράν,
με βαθύ αίσθημα σεβασμού*

Ο κόσμος είναι ένα όνειρο μέσα σε όνειρο.

ΙΝΔΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Στην πέτρα υπήρχε αίμα, στον ουρανό πανσέληνος και στον κήπο μυρωδιά από χώμα. Τα δέντρα λικνίζονταν μέσα σε μια ανησυχητική ερημιά. Ήταν η εποχή που τα χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα πολλαπλασιάζονταν και τα κρινάκια μεγάλωναν. Επτά άτομα είχαν εισέλθει στον κήπο... Επτά οργισμένες καρδιές, επτά μυαλά που τα είχε κυριεύσει το μίσος, επτά κοφτερά μαχαίρια. Επτά καταραμένοι άντρες χώρισαν στα επτά την ησυχία του κήπου και προχώρησαν προς την πόρτα όπου βρισκόταν το θύμα τους.

Στην πέτρα υπήρχε αίμα. Στην κήπο μια ανησυχητική ερημιά. Ο μοναδικός μάρτυρας της δολοφονίας ήταν η πανσέληνος. Δίχως να απορεί, να σκιρτά, να φοβάται, κοίταζε ανάμεσα από τα νεκρά φύλλα που κρατούσαν ακόμη οι ψηλές λεύκες. Ο νεαρότερος των επτά αντρών είχε χτυπήσει την πόρτα. Ο πιο ηλικιωμένος είχε καλέσει τον άντρα που ήταν μέσα. Και οι επτά ταυτόχρονα είχαν βυθίσει τα μαχαίρια τους στον άντρα που βγήκε απ' το σπίτι.

Στην πέτρα υπήρχε αίμα, μίσος στην καρδιά των ανθρώπων, γαλήνη στην πανσέληνο. Κάπου μακριά έκλαιγε ένα μωρό, ένα μωρό σάλευε σε κάποιο απ' τα σπίτια. Μακριά κοιμόταν μια νέα κοπέλα· μιας νέας κοπέλας το κορμί σάπιζε αργά-αργά μέσα στο χώμα. Τη στιγμή που ο νεαρότερος των αντρών άρφωσε το μαχαίρι στον άνθρωπο, σάλεψε το κορμί της νέας κοπέλας που σάπιζε μέσα στον τάφο. Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της που ούτε ο θάνατος δεν είχε προλάβει ακόμη να τσακίσει. Τη στιγμή που

ο νεαρότερος βύθιζε το μαχαίρι, ένα “οχ” ξεπήδησε απ’ το στόμα της κοπέλας, με την ώθηση της τελευταίας ανάσας που είχε σκαλώσει στον λαιμό της.

Στην πέτρα υπήρχε αίμα· επτά μαχαίρια είχαν ανοίξει επτά πληγές. Επτά κόκκινοι πίδακες. Ο άντρας είχε κλονιστεί επτά φορές· επτά φορές κλονίστηκαν και τα επτά άτομα που βύθισαν το μαχαίρι τους. Όμως το άγουρο κορμί της νέας κοπέλας δεν σάλευε πια κάτω απ’ τη γη. Ασάλευτη ήταν η γη όπως το κορμί της κοπέλας. Λες και ο κόσμος ζούσε την τελευταία του στιγμή, όλες οι υπάρξεις ζωντανές ή νεκρές είχαν σωπάσει, είχαν μείνει ακίνητες. Ήταν ασάλευτο το αίμα πάνω στην πέτρα. Ασάλευτη ήταν η πανσέληνος που αντανακλούσε πάνω στο αίμα. Οι ψηλές λεύκες, τα ανθισμένα χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα, τα κρινάκια που μεγάλωναν, ο κήπος που μύριζε χώμα... Ζωντανές ή νεκρές, όλες οι υπάρξεις είχαν σιωπήσει, όλες είχαν φυλακιστεί μέσα στο αίμα πάνω στην πέτρα...

«...μέσα απ' τη στέπα, μια πόλη εμφανίστηκε
ξαφνικά μπροστά μου»

ΕΙΧΕ ΜΕΙΝΕΙ ΜΙΣΗ ΩΡΑ για την προσγείωση, όμως ούτε αυτό καταπράυνε την ανησυχία μου. Ήξερα πολύ καλά πως, και όταν ακόμη αποβιβαζόμουν από το αεροσκάφος, η απαισιοδοξία δεν θα άφηγε το κατόπι μου. Μακάρι να μην είχα αποδεχτεί τούτην τη δουλειά. Αλλά ήταν αποτέλεσμα του ανακατωσούρα Σάιμον, που θεωρούσε τον εαυτό του τον καλύτερο διευθυντή του κόσμου. Δήθεν επειδή γνώριζα τους Τούρκους, επειδή γνώριζα τουρκικά... Και δήθεν επειδή η υπόθεση ήταν τόσο σημαντική που δεν μπορούσε να την αναθέσει σε άλλον... Μακάρι να μη γνώριζα τους Τούρκους, μακάρι να μην είχα έρθει προηγουμένως σ' αυτή την πόλη. Αναστέναξα στενοχωρημένη, αλλά οι στεναγμοί κι οι στενοχώριες δεν βοηθούσαν σε τίποτα. Ό,τι ήταν να γίνει, έγινε. Ήταν κι αυτή μια δουλειά σαν όλες τις άλλες. Τι διαφορά είχε από το ταξίδι στο Ρίο που είχα κάνει πριν από έξι μήνες; Ούτε τότε γνώριζα τίποτα για τους Βραζιλιάνους. Τουλάχιστον σ' αυτήν εδώ τη χώρα δεν ένιωθα και τόσο ξένη. Τέλος πάντων, έπρεπε να αφοσιωθώ στη δουλειά μου πια. Έστρεψα το βλέμμα μου στους αριθμούς που φαινόταν πάνω στην οθόνη του φορητού μου. Οι αριθμοί με κοίταζαν σαν να έλεγαν “Εμπρός, ξεκίνα επιτέλους”. Κι εγώ ξεκίνησα. Κοίταξα το συνολικό ποσό του ασφαλιστηρίου συμβολαίου. Προσπάθησα να υπολογίσω την αποζημίωση που θα έπρεπε να πληρωθεί για τη φωτιά του ξενοδοχείου Γιακούτ,

αλλά, μετά τη δεύτερη πράξη, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ. Όχι, δεν γινόταν· ήμουν μπερδεμένη, δεν μπορούσα να δουλέψω. Έσβησα τον υπολογιστή. Τον τοποθέτησα στην τσάντα μου. Μόλις έσκυφα να βάλω την τσάντα κάτω απ' το κάθισμα, το θυμήθηκα. Όταν διπλωνόμουν στα δύο, μήπως έκανα κακό στο μωρό μου; Μα τι λέω; Δεν είναι καν δύο μηνών... Ούτε μωρό δεν λέγεται ακόμη. Άλλωστε, μόλις θα επέστρεφα στο Λονδίνο, θα διέκοπτα την κύηση. Παρ' ότι, όμως, είχα τέτοια σχέδια, ορθώθηκα αμέσως μην τυχόν και του κάνω κακό. Αμέσως συνάντησα το γεμάτο περιέργεια βλέμμα της μεσήλικης συνταξιιδιώτισσάς μου. Από τη στιγμή που επιβιβαστήκαμε στο αεροσκάφος, πετούσε τη σκούφια της να πιάσει κουβέντα. Από πού έρχομαι; Πού πηγαίνω; Ποια είμαι; Όμως εγώ δεν είχα διάθεση για κουβέντα. Ούτε καν χαμογέλασα. Γύρισα το κεφάλι μου και κοίταξα έξω απ' το παράθυρο.

Ο ουρανός ήταν καθαρός· στον ορίζοντα φαινόταν ένας κατακόκκινος ήλιος που έδυε, ενώ, όταν κοίταξα προς τα κάτω, χιλιάδες μέτρα πέρα από ένα λεπτό στρώμα νεφών, διέκρινα να απλώνεται μια έκταση γης σκούρου καφέ χρώματος. Μια τελείως επίπεδη έκταση γης, άδεντρη, τεράστια και εντελώς άνυδρη. Την πρώτη φορά που είχα έρθει, είχα διασχίσει με λεωφορείο τη γη αυτήν. Τότε είχα έρθει με τον πατέρα μου. Ίσως είκοσι πέντε χρόνια πριν, ίσως ακόμη νωρίτερα. Τότε δεν υπήρχε αεροδρόμιο στην Κόνγκια*. Είχαμε προσγειωθεί στην Άγκυρα. Ακολούθησε ένα τετράωρο ταξίδι με λεωφορείο... Μια συνεχής, δίχως τέλος στέπα. Και στο μέσον αυτής της ατελειώτης στέπας ένα θαύμα: μία κατάλευκη ξερή λίμνη.

«Πατέρα, έχει ψάρια η λίμνη;» είχα ρωτήσει.

Κοίταξε πρώτα με τα κατάμαυρα μάτια του την ολόλευκη λίμνη και μετά απάντησε.

«Όχι, κόρη μου. Σ' αυτή την ξερή λίμνη δεν υπάρχει ζωή»

* Το Ικόνιο.

ωστόσο υπάρχει κάτι πολύ απαραίτητο για τη ζωή: αλάτι».

Τότε μάλλον θα πρέπει να ήμουν εννέα ετών, ίσως μικρότερη. Η μητέρα μου δεν ήταν μαζί μας. Είχα πλήξει με την ατέλειωτη πεδιάδα.

«Πότε θα φτάσουμε, πατέρα;»

Ο πατέρας χαμογέλασε, σκέπασε τα μάτια μου με το δεξί του χέρι.

«Μέτρησε από μέσα σου μέχρι το δώδεκα» είπε. Μέτρησα. Μόλις ο πατέρας μου τράβηξε το χέρι του απ' τα μάτια μου, τελείωσε ο άδειος δρόμος κι εμφανίστηκε μια πόλη μέσα απ' τη στέπα... Ήταν τρομερός. Τον κοίταξα με θαυμασμό και ρώτησα:

«Πατέρα, είσαι μάγος;».

Με φίλησε στο μέτωπο.

«Απλά είμαι άνθρωπος αυτής της γης, κορούλα μου».

Τότε είχα επηρεαστεί πολύ από τα λόγια του, αργότερα όμως... Από τότε που έφυγε και μας εγκατέλειψε... Καθώς θυμήθηκα τον πατέρα μου, η ταραχή μου αυξήθηκε ακόμη περισσότερο. Ήταν ένας αδύνατος, μετρίου αναστήματος άνθρωπος. Κοντά καστανά μαλλιά, στο στενό μέτωπο δύο αρμονικά φρύδια, κάτω από αυτά δύο κατάμαυρα μάτια, κυρτή, σουβλερή μύτη και ψαρά γένια που κύκλωναν το πρόσωπο... Και η χρόνια θλίψη που δεν έφευγε με τίποτα απ' το στενόμακρο πρόσωπό του. Η θλίψη δεν ταιριάζει σε πολλούς ανθρώπους, όμως στον πατέρα μου προσέθετε μια παράξενη ομορφιά. Της μητέρας τής άρεσε πολύ αυτή η θλίψη. «Δεν έχω δει άλλον άνθρωπο να του ταιριάζει τόσο πολύ η θλίψη» έλεγε και τον φιλούσε στα χείλη. Μου φαίνεται πως ο πατέρας ντρεπόταν, δεν θυμάμαι καλά. Ωστόσο, ποτέ δεν ξέχασα το λεπτό, γλωμό πρόσωπο και τη θλίψη στα κατάμαυρα μάτια του. Μολονότι ήθελα πολύ να τα ξεχάσω... Διότι ο πατέρας μου, δίχως να μας δώσει καμία εξήγηση, είχε βγει απ' τη ζωή μας φεύγοντας μ' έναν άλλον άντρα... Όχι, δεν ήθελα να τον

θυμάμαι. Για να διώξω την ανάμνηση του πατέρα, τράβηξα το βλέμμα μου απ' το παράθυρο, κοίταξα πάλι μπροστά μου, αλλά, όταν αντιλήφθηκα τη διπλανή γυναίκα να με παρακολουθεί, σφίχτηκε η καρδιά μου. Αυτή τη φορά, αντί να στρέψω το κεφάλι προς το παράθυρο, έκλεισα τα μάτια. Τώρα άκουγα μονάχα τον θόρυβο των κινητήρων του αεροσκάφους. Θα 'θελα να μην είχα αυτή την αγωνία... Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τίποτα. Ούτε το μωρό που μεγάλωνε κάθε λεπτό, κάθε στιγμή μέσα στην κοιλιά μου, ούτε τον πατέρα μου, ούτε την πόλη του πατέρα μου στην οποία πήγαινα ενώ καθόλου δεν ήθελα να πάω... Θα 'θελα να αποσπαστώ απ' το παρελθόν, απ' το παρόν, απ' το μέλλον. Θα 'θελα να χαθώ για ένα διάστημα στον πιο σκοτεινό, τον πιο γαλήνιο κήπο του ύπνου... Να θέσω το σώμα, το μυαλό και την καρδιά στη διάθεση της ανυπαρξίας...

«Το όνομά της είναι Κάρεν, όχι Κιμιγιά»

ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ άκουσα τη φωνή... Μια αντρική φωνή... Απαλή, ζεστή, συμπαθητική. Στην αρχή δεν κατάλαβα τι είπε· αφουγκράστηκα. Έμοιαζε μουρμουρητό, παράπονο, καλοπροαίρετη διαμαρτυρία. Σε λίγο άκουσα πιο καθαρά τι έλεγε:

«Κιμιγιά... Κιμιγιά... Κιμιγιά χανούμ...».

Ένωσα ένα ρίγος κι άνοιξα τα μάτια. Πρώτα έριξα μια ματιά στη διπλανή γυναίκα. Όχι, δεν ασχολούνταν πια μαζί μου· είχε στήσει τα μάτια στη μικρή θρόνη μπροστά μας και προσπαθούσε να μάθει πότε θα προσγειωνόταν το αεροσκάφος. Γύρισα προς τα πίσω γεμάτη περιέργεια... Οι δύο πολυθρόνες πίσω ήταν κενές. Κοίταξα μπροστά. Ήταν μια νεαρή κοπέλα με τον φίλο της. Δεν υπήρχε κανείς τριγύρω που θα μπορούσε να με καλέσει λέγοντάς με “Κιμιγιά”. Μάλλον θα είχα δει όνειρο. Αλλά πότε με είχε πάρει ο ύπνος; Όταν έκλεισα τα μάτια, πιθανώς. Αλλά... Σαν να μου φάνηκε πως την ξανάκουσα. Όχι, το φαντάστηκα. «Κιμιγιά... Κιμιγιά χανούμ!» Πέρασε παρά πολύς καιρός από τότε που κάποιος με φώναξε μ’ αυτό το όνομα... Από τότε που μας εγκατέλειψε ο πατέρας. Μονάχα εκείνος με φώναζε έτσι... Και ο Σαχ Νεσίμ... Ο φίλος του πατέρα, ο σύντροφος της ψυχής του, ο άνθρωπος που τον απέσπασε από εμάς. Ήταν ένας ψηλός άντρας με μακρύ πρόσωπο και μακριά δάχτυλα. Είχε ανοιχτά καστανά, σχεδόν κίτρινα, μάτια. Αυτά τα κίτρινα μάτια του κοίταζαν πάντοτε με

αγάπη. Ή εγώ έτσι θυμάμαι. Άλλωστε, δεν έχω καμιά κακή ανάμνηση για εκείνον· εκτός από το ότι πήρε τον πατέρα μας κι έφυγε. Η μητέρα, όταν ήταν πολύ οργισμένη, τον αποκαλούσε «ο διάολος με τα κίτρινα μάτια». Όταν όμως με το πέρας του καιρού καταλάγιασε ο πόνος, μιλούσε πιο ήπια για εκείνον. «Ίσως εκείνοι είναι πιο τυχεροί από μας» έλεγε, «ναι, είναι εγωιστές, αλλά είναι πιο τυχεροί διότι έχουν έναν σκοπό για χάρη του οποίου εγκαταλείπουν τους ανθρώπους που αγαπούν πολύ». Αν και δεν αντιλαμβανόμουν ακριβώς ποιος ήταν ο σκοπός, ήξερα ότι είχε να κάνει με τη θρησκεία, την πίστη. Αυτά που άκουσα απ' τον πατέρα μου, τα όσα διάβασα σχετικά με τον μυστικισμό στα βιβλία που μου χάρισε, τα σαγηνευτικά παραμύθια, οι παραβολές, οι προσευχές – που τις περισσότερες τις έχω ξεχάσει... Ναι, όλα αυτά πρέπει να είχαν σχέση με μια θρησκεία. Όταν έγινα έφηβη, προσπάθησα να καταλάβω τον πατέρα μου, η εικόνα του προσώπου του οποίου ποτέ δεν ξεθώριασε στη μνήμη μου, και τον σείχη του με τα κίτρινα μάτια. Θέλησα να ανακαλύψω κάποια αιτία. Μία βάσιμη αιτία που υποχρέωσε τον πατέρα μου, ο οποίος με αγαπούσε σαν τρελός, να σηκωθεί και να φύγει ξαφνικά. Αλλά δεν βρήκα. Γι' αυτόν τον λόγο δεν μπόρεσα να συγχωρήσω τον πατέρα μου, ακόμη και αν η μητέρα μου τον συγχώρεσε προ πολλού. Και γι' αυτόν τον λόγο πάλι, ποτέ δεν χρησιμοποίησα το όνομα Κιμγιά που μου έδωσε εκείνος. Μολονότι είναι γραμμένο στην ταυτότητά μου, προσπάθησα να το ξεχάσω, όπως και τον πατέρα μου. Άλλωστε, της μητέρας μου εξαρχής δεν της είχε αρέσει το όνομα Κιμγιά. Ακόμη και όταν ζούσε με τον πατέρα τις γεμάτες ευτυχία μέρες, ακόμη και όταν ήταν ζωντανός ο θαυμασμός της για τον πολιτισμό της Ανατολής, ούτε μία φορά δεν με φώναξε μ' αυτό το όνομα. Για εκείνην ήμουν πάντοτε η Κάρεν. Παρ' όλα αυτά, δεν έδινε σημασία όταν ο πατέρας με φώναζε “Κιμγιά”. Μονάχα μία φορά είχε κάνει παρατήρηση στον Σαχ Νεσίμ. Ήταν δύο

μήνες προτού μας εγκαταλείψει ο πατέρας. Όπως έκαναν συχνά-πυκνά, είχαν κλειστεί επί ώρες στο δωμάτιο με τον πατέρα μου. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε μπροστά στην πόρτα ο Σαχ Νεσίμ και φώναξε: «Κιμιγιά, Κιμιγιά χανούμ. Σε παρακαλώ, μπορείς να μου φέρεις ένα ποτήρι νερό;»

Ήμασταν με τη μητέρα στο σαλόνι. Η μητέρα είχε οργιστεί· όχι επειδή ζήτησε ένα ποτήρι νερό, αλλά επειδή είχε κλειστεί με τις ώρες σ' ένα δωμάτιο με τον άντρα της.

«Το όνομά της είναι Κάρεν και όχι Κιμιγιά!»

Μετά σηκώθηκε και τους πήγε μια κανάτα νερό, γεμάτη μέχρι το χείλος. Εκείνος, δίχως το παραμικρό ίχνος παρεξήγησης, πήρε απ' τη χαραμάδα της πόρτας την κανάτα και της είπε:

«Ο Θεός να σας έχει καλά».

Η μητέρα ήταν έξαλλη. Ο άνθρωπος δεν της επέτρεψε να μπει στο δωμάτιο του άντρα της, στο δικό της το σπίτι. Όμως κατάπие την οργή της, τουλάχιστον μέχρι να φύγω για το σχολείο. Μετά από εκείνη την ημέρα, ο Σαχ Νεσίμ δεν μπορούσε πια να έρθει σπίτι μας. Ίσως γι' αυτόν τον λόγο ο πατέρας να έφυγε απ' το σπίτι. Ποτέ δεν είχα συζητήσει με τη μητέρα αυτό το θέμα. Διότι δεν είχε καμία σημασία. Τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, ο πατέρας μάς είχε εγκαταλείψει για έναν άλλον άντρα. Από τότε κανείς δεν με φώναξε “Κιμιγιά”, ούτε στα όνειρά μου. Αλλά τώρα, μόλις έκλεισα τα μάτια για ένα λεπτό... Μήπως δεν ήταν όνειρο; Μήπως ο πατέρας, συνοδευόμενος απ' τον Σαχ Νεσίμ, ήταν στο αεροπλάνο; Αν και ήξερα ότι αυτή ήταν μια παράλογη σκέψη, δεν κατάφερα να αντισταθώ στον πειρασμό· σηκώθηκα όρθια κι έριξα μια ματιά στους ταξιδιώτες του αεροσκάφους. Η διπλανή, που δεν καταλάβαινε τι έκανα, γύρισε και κοίταξε καχύποπτη τους συνταξιδιώτες μας. Φυσικά, στο αεροσκάφος δεν βρισκόταν ο πατέρας, ούτε ο Σαχ Νεσίμ.

«Είστε καλά;» ρώτησε η διπλανή, που δεν μπορούσε να συγκρατηθεί περαιτέρω. «Μήπως σας συμβαίνει κάτι;»

Χαμογέλασα με δυσκολία.

«Καλά είμαι, καλά. Κοίταξα για την αεροσυνοδό».

“Πρέπει να ηρεμήσω” σκέφτηκα καθώς ξανακαθόμουν στη θέση μου. Ήταν φανερό ότι είχα δει όνειρο. Όταν ταξιδεύεις απ’ το Λονδίνο στην Ιστανμπούλ και μετά κατευθείαν για Κόνγκια, αυτά παθαίνεις. Άλλωστε ούτε τη νύχτα είχα κοιμηθεί καλά. Παρ’ ότι ήταν δίπλα μου ο Νάιτζελ, δεν είχα καταφέρει να ξεφύγω απ’ αυτό το ψυχοπλάκωμα. Όμως στο κάτω-κάτω ήταν ένα σύντομο ταξίδι. Μια δουλειά που θα κρατούσε λίγες μέρες. Το Σαββατοκύριακο θα ήμουν και πάλι πίσω στο Λονδίνο. Σκέφτηκα τη μητέρα μου, τον Νάιτζελ. Όταν σκέφτηκα το Λονδίνο, ένιωσα καλύτερα. Καλό θα ήταν να έπαιρνα έναν υπνάκο μέχρι να προσγειωθεί το αεροσκάφος. Καθώς έκλεινα τα μάτια, με έκανε να τιναχτώ μια φωνή που ήχησε στα αυτιά μου. Όχι, δεν ήταν προσωπικό κάλεσμα, η αεροσυνοδός απευθυνόταν σ’ όλους μας:

«Αγαπητοί επιβάτες, παρακαλώ φέρτε τα καθίσματα σε όρθια θέση και σφίξτε τις ζώνες ασφαλείας. Το αεροσκάφος σε λίγο θα αρχίσει τη διαδικασία της προσγείωσης».